

БЪДНИ ВЕЧЕРЬ ВЪ ГОРАТА

Коледенъ разказъ отъ В. Горевъ

Изъ горската пжтечка вървѣха полека високъ побѣлѣлъ старецъ и едно осемгодишно момче. И двамата бѣха въ топли кожухчета, съ ботуши и калпаци. Момчето вървѣше съ мжка изъ дълбокия снѣгъ. Старецътъ бѣше сжщо изморенъ и дишаше тежко.

— Охъ, изморихъ се, Ванка! — каза старецътъ и се спрѣ. — Колко е хубаво наоколо! — продължи той. — Чудесенъ Бъдни вечеръ се падна тая година. Не му се иска на човѣкъ да си отиде вжщи. Да ми е да легна и да спя тукъ.

— Ами нѣма ли да те е страхъ отъ таласъма бе, дѣдо?

— Не, мойто момче, тази вечеръ нечистата сила я нѣма по Божия свѣтъ. Нѣма да посмѣе рогатото срещу Христовия день да мжи хората. Сега злото се крие отъ добритѣ хора.

— И вълкътъ ли се крие?

— Вълкътъ не че се крие, но тази вечеръ нѣма да го има. Да ти кажа ли азъ тебе, Ванка, тази нощъ всичкитѣ звѣрове забравятъ кой кому е сърдитъ. Заекътъ не бѣга отъ вълка, а вълкътъ не го закача. Сърнатата смѣло излиза изъ гжстака. И мечката изпълзява изъ дупката си. А щомъ дойде срднощъ, всичкитѣ звѣрове се събиратъ на едно мѣсто. Хората казватъ, че и у насъ въ гората има такова мѣсто. Знаешъ ли,

онзи, високия джбъ, надъ брѣга на рѣката, три километра далече отъ тука, единъ такъвъ широкъ, клонестъ... Азъ бѣхъ още момче като тебе, а го помня все такъвъ. Предъ него има една малка полянка. Ето, тамъ отиватъ звѣроветѣ на Бъдни вечеръ и чакатъ да дойде срднощъ, за да се яви при този джбъ света Богородица и да ги благослови. И узнаватъ тогава животнитѣ, че и тѣ сж Божии творения и всички се покланятъ на застѣпницата предъ Бога и заминаватъ — едни насамъ, други нататъкъ, мирно и тихо, и никой никого не закача.

Старецътъ млъкна и замислено гледаше небето, което полека-лека почна да тъмнѣе и да се обрисва съ звезди. Ванката сжщо се умълча и мислѣше за онова, което му каза дѣдо му.

— Е, да вървимъ внуче! Баща ти трѣбва вече да се е върналъ глaddenъ отъ гората.

Изведнажъ нѣкжде встрани се чу сухъ, разливенъ изстрелъ.

— Ехъ, нѣкой стреля! Днесъ добриятъ човѣкъ не е хубаво да ходи на ловъ. Чувай, Ванка, като станешъ стрелецъ, не гърми на Бъдни вечеръ върху звѣра, щомъ не те закача. Грѣхъ ще бжде на душата ти, защото и на звѣра този день му се прояснява душата; и той, като човѣка, усѣща великия празникъ. И казватъ хората, Ванка, че ако се застреля този день какъвъ да е звѣръ, той ще се замоли съ човѣшки гласъ и ще плаче, и ще охка, като живъ човѣкъ. Пъкъ ако...